

Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića 18

Poslovni broj: P-60/2024-48

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji Ivani Starčević, u pravnoj stvari tužitelja Miroslava Jalušića iz Nedelišća, Vinka Karlovića 39, OIB 81573901103, zast. po pun. Andreji Fileš-Ružić odv. iz Čakovca, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb, OIB 92963223473, zast. po pun. iz OD Porobija i Porobija iz Zagreba, radi isplate, nakon dovršene glavne rasprave održane dana 8. travnja 2026., u prisutnosti pun. tužitelja Anamarije Varović Kanižaj odv. iz Čakovca, te pun. tuženika Lorene Bakić odv. iz Zagreba, a dana 15. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da plati tužitelju MIROSLAVU JALUŠIĆU iz Nedelišća, Vinka Karlovića 39, OIB 81573901103, iznos od 3.459,63 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na:

- iznos od 0,09 EUR od 21.08.2005. godine pa do isplate,
- iznos od 1,41 EUR od 14.09.2005. godine pa do isplate
- iznos od 0,73 EUR od 14.10.2005. godine pa do isplate
- iznos od 0,79 EUR od 16.11.2005. godine pa do isplate
- iznos od 1,17 EUR od 14.12.2005. godine pa do isplate
- iznos od 0,62 EUR od 13.01.2006. godine pa do isplate
- iznos od 6,65 EUR od 02.11.2007. godine pa do isplate
- iznos od 6,63 EUR od 02.12.2007. godine pa do isplate
- iznos od 6,61 EUR od 02.01.2008. godine pa do isplate
- iznos od 5,69 EUR od 02.02.2008. godine pa do isplate
- iznos od 0,92 EUR od 16.02.2008. godine pa do isplate
- iznos od 3,07 EUR od 02.03.2008. godine pa do isplate
- iznos od 10,05 EUR od 15.03.2008. godine pa do isplate
- iznos od 13,10 EUR od 12.04.2008. godine pa do isplate
- iznos od 13,07 EUR od 16.05.2008. godine pa do isplate
- iznos od 13,04 EUR od 14.06.2008. godine pa do isplate
- iznos od 13,02 EUR od 16.07.2008. godine pa do isplate
- iznos od 12,99 EUR od 15.08.2008. godine pa do isplate
- iznos od 12,97 EUR od 13.09.2008. godine pa do isplate
- iznos od 12,94 EUR od 16.10.2008. godine pa do isplate

- iznos od 0,63 EUR od 30.10.2008. godine pa do isplate
- iznos od 14,36 EUR od 15.11.2008. godine pa do isplate
- iznos od 12,89 EUR od 13.12.2008. godine pa do isplate
- iznos od 0,10 EUR od 02.01.2009. godine pa do isplate
- iznos od 17,44 EUR od 16.01.2009. godine pa do isplate
- iznos od 0,18 EUR od 02.02.2009. godine pa do isplate
- iznos od 17,33 EUR od 13.02.2009. godine pa do isplate
- iznos od 0,28 EUR od 02.03.2009. godine pa do isplate
- iznos od 18,33 EUR od 14.03.2009. godine pa do isplate
- iznos od 0,30 EUR od 02.04.2009. godine pa do isplate
- iznos od 15,28 EUR od 16.04.2009. godine pa do isplate
- iznos od 0,36 EUR od 02.05.2009. godine pa do isplate
- iznos od 15,31 EUR od 16.05.2009. godine pa do isplate
- iznos od 0,25 EUR od 02.06.2009. godine pa do isplate
- iznos od 14,08 EUR od 13.06.2009. godine pa do isplate
- iznos od 0,09 EUR od 02.07.2009. godine pa do isplate
- iznos od 14,64 EUR od 15.07.2009. godine pa do isplate
- iznos od 0,21 EUR od 02.08.2009. godine pa do isplate
- iznos od 18,35 EUR od 14.08.2009. godine pa do isplate
- iznos od 0,44 EUR od 02.09.2009. godine pa do isplate
- iznos od 19,05 EUR od 15.09.2009. godine pa do isplate
- iznos od 0,35 EUR od 02.10.2009. godine pa do isplate
- iznos od 18,05 EUR od 15.10.2009. godine pa do isplate
- iznos od 0,25 EUR od 02.11.2009. godine pa do isplate
- iznos od 18,58 EUR od 13.11.2009. godine pa do isplate
- iznos od 0,62 EUR od 02.12.2009. godine pa do isplate
- iznos od 18,28 EUR od 15.12.2009. godine pa do isplate
- iznos od 1,04 EUR od 02.01.2010. godine pa do isplate
- iznos od 20,05 EUR od 15.01.2010. godine pa do isplate
- iznos od 1,43 EUR od 02.02.2010. godine pa do isplate
- iznos od 21,02 EUR od 13.02.2010. godine pa do isplate
- iznos od 1,34 EUR od 02.03.2010. godine pa do isplate
- iznos od 20,68 EUR od 13.03.2010. godine pa do isplate
- iznos od 2,02 EUR od 02.04.2010. godine pa do isplate
- iznos od 21,94 EUR od 15.04.2010. godine pa do isplate
- iznos od 1,87 EUR od 02.05.2010. godine pa do isplate
- iznos od 23,26 EUR od 14.05.2010. godine pa do isplate
- iznos od 2,11 EUR od 02.06.2010. godine pa do isplate
- iznos od 22,04 EUR od 15.06.2010. godine pa do isplate
- iznos od 3,96 EUR od 02.07.2010. godine pa do isplate
- iznos od 24,07 EUR od 14.07.2010. godine pa do isplate
- iznos od 3,58 EUR od 02.08.2010. godine pa do isplate
- iznos od 23,34 EUR od 14.08.2010. godine pa do isplate
- iznos od 4,98 EUR od 02.09.2010. godine pa do isplate
- iznos od 27,88 EUR od 15.09.2010. godine pa do isplate
- iznos od 4,22 EUR od 02.10.2010. godine pa do isplate
- iznos od 25,47 EUR od 15.10.2010. godine pa do isplate
- iznos od 3,68 EUR od 02.11.2010. godine pa do isplate
- iznos od 26,16 EUR od 13.11.2010. godine pa do isplate
- iznos od 4,86 EUR od 02.12.2010. godine pa do isplate

- iznos od 23,89 EUR od 15.12.2010. godine pa do isplate
- iznos od 5,94 EUR od 02.01.2011. godine pa do isplate
- iznos od 25,21 EUR od 15.01.2011. godine pa do isplate
- iznos od 5,45 EUR od 02.02.2011. godine pa do isplate
- iznos od 22,80 EUR od 12.02.2011. godine pa do isplate
- iznos od 5,63 EUR od 02.03.2011. godine pa do isplate
- iznos od 23,86 EUR od 12.03.2011. godine pa do isplate
- iznos od 5,12 EUR od 02.04.2011. godine pa do isplate
- iznos od 22,76 EUR od 15.04.2011. godine pa do isplate
- iznos od 5,35 EUR od 02.05.2011. godine pa do isplate
- iznos od 25,02 EUR od 13.05.2011. godine pa do isplate
- iznos od 7,42 EUR od 02.06.2011. godine pa do isplate
- iznos od 29,77 EUR od 15.06.2011. godine pa do isplate
- iznos od 7,78 EUR od 02.07.2011. godine pa do isplate
- iznos od 32,16 EUR od 15.07.2011. godine pa do isplate
- iznos od 9,48 EUR od 02.08.2011. godine pa do isplate
- iznos od 41,93 EUR od 12.08.2011. godine pa do isplate
- iznos od 8,71 EUR od 02.09.2011. godine pa do isplate
- iznos od 28,36 EUR od 15.09.2011. godine pa do isplate
- iznos od 7,51 EUR od 02.10.2011. godine pa do isplate
- iznos od 25,73 EUR od 16.10.2011. godine pa do isplate
- iznos od 25,26 EUR od 16.11.2011. godine pa do isplate
- iznos od 7,68 EUR od 22.11.2011. godine pa do isplate
- iznos od 1,67 EUR od 16.12.2011. godine pa do isplate
- iznos od 33,24 EUR od 21.12.2011. godine pa do isplate
- iznos od 36,41 EUR od 16.01.2012. godine pa do isplate
- iznos od 37,30 EUR od 16.02.2012. godine pa do isplate
- iznos od 36,27 EUR od 16.03.2012. godine pa do isplate
- iznos od 36,09 EUR od 16.04.2012. godine pa do isplate
- iznos od 36,57 EUR od 16.05.2012. godine pa do isplate
- iznos od 11,84 EUR od 16.06.2012. godine pa do isplate
- iznos od 25,47 EUR od 22.06.2012. godine pa do isplate
- iznos od 101,90 EUR od 15.09.2012. godine pa do isplate
- iznos od 5,41 EUR od 16.10.2012. godine pa do isplate
- iznos od 4,73 EUR od 17.10.2012. godine pa do isplate
- iznos od 25,86 EUR od 22.10.2012. godine pa do isplate
- iznos od 0,39 EUR od 16.11.2012. godine pa do isplate
- iznos od 42,55 EUR od 15.12.2012. godine pa do isplate
- iznos od 28,93 EUR od 16.12.2012. godine pa do isplate
- iznos od 41,04 EUR od 23.01.2013. godine pa do isplate
- iznos od 87,50 EUR od 18.04.2013. godine pa do isplate
- iznos od 86,61 EUR od 03.05.2013. godine pa do isplate
- iznos od 40,84 EUR od 13.06.2013. godine pa do isplate
- iznos od 0,06 EUR od 02.07.2013. godine pa do isplate
- iznos od 40,26 EUR od 24.07.2013. godine pa do isplate
- iznos od 4,51 EUR od 02.08.2013. godine pa do isplate
- iznos od 35,67 EUR od 16.08.2013. godine pa do isplate
- iznos od 0,47 EUR od 02.09.2013. godine pa do isplate
- iznos od 85,40 EUR od 05.10.2013. godine pa do isplate
- iznos od 18,02 EUR od 08.11.2013. godine pa do isplate

- iznos od 24,29 EUR od 16.11.2013. godine pa do isplate
 - iznos od 55,41 EUR od 09.01.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 1,69 EUR od 16.01.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 56,44 EUR od 27.02.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 8,74 EUR od 16.03.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 18,85 EUR od 25.03.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 0,11 EUR od 02.04.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 1,34 EUR od 18.04.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 25,38 EUR od 28.04.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 0,06 EUR od 02.05.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 26,28 EUR od 31.05.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 26,45 EUR od 16.06.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 23,56 EUR od 02.07.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 2,92 EUR od 14.07.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 0,01 EUR od 02.08.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 27,71 EUR od 26.08.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 27,95 EUR od 30.09.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 28,78 EUR od 26.10.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 29,22 EUR od 01.12.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 28,93 EUR od 23.12.2014. godine pa do isplate
 - iznos od 29,39 EUR od 16.01.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 0,86 EUR od 02.02.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 28,47 EUR od 28.02.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 0,45 EUR od 02.03.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 28,88 EUR od 01.04.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 0,13 EUR od 16.04.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 29,20 EUR od 27.04.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 0,07 EUR od 02.05.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 29,26 EUR od 29.05.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 29,33 EUR od 01.07.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 3,87 EUR od 02.07.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 25,46 EUR od 01.08.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 29,33 EUR od 31.08.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 29,33 EUR od 01.10.2015. godine pa do isplate
 - iznos od 1.048,58 EUR od dana 01.10.2015. godine pa do isplate
- po stopi od 15% godišnje u razdoblju od 21.08.2005. do 31. prosinca 2007.
- po stopi od 14% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011.,
- po stopi od 12% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015.,
- po stopi od 8,14% godišnje u razdoblju od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015.,
- po stopi od 8,05% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016.,
- po stopi od 7,88% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016.,
- po stopi od 7,68% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017.,
- po stopi od 7,41% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017.,
- po stopi od 7,09% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018.,
- po stopi od 6,82% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2018. do 31. prosinca 2018.,
- po stopi od 6,54% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2019. do 30. lipnja 2019.,
- po stopi od 6,30% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2019. do 31. prosinca 2019.,
- po stopi od 6,11% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2020. do 30. lipnja 2020.,
- po stopi od 5,89% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2020. do 31. prosinca 2020.,
- po stopi od 5,75% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2021. do 30. lipnja 2021.,

po stopi od 5,61% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2021. do 31. prosinca 2021.,
po stopi od 5,49% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2022. do 30. lipnja 2022.,
po stopi od 5,31% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2022. do 31. prosinca 2022.,
po stopi od 5,50% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2023. pa do 30. lipnja 2023.,
po stopi od 7% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2023. do 31. prosinca 2023.,
po stopi od 7,50% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2024. do 30. lipnja 2024.,
po stopi od 7,50% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2024. do 31. prosinca 2024.,
po stopi od 6,15% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2025. do 30. lipnja 2025.,
po stopi od 5,15% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2025. do 31. prosinca 2025.,
po stopi od 5,15% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2026. pa do isplate, a u slučaju
promjene stope po referentnoj stopi odnosno stopi koja se određuje uvećanjem
kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne
operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka
za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje
banke, za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana, pri čemu se za prvo polugodište
primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište
referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

II. Odbija se zahtjev tužitelja da mu tuženik isplati iznos od 237,52 EUR.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 3.440,45 eura po stopi od 5,15% godišnje u razdoblju od 15. svibnja 2026. kao dana donošenja presude pa do isplate, a u slučaju promjene stope po referentnoj stopi odnosno stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine. Odbija se daljnji zahtjev tužitelja za naknadu troška u iznosu od 1.763,95 eura.

r i j e š i o j e

Prihvaća se preinaka tužbe od 05. siječnja 2026. kojom je tužitelj povećao tužbeni zahtjev opisan pod toč. I. izreke presude, i to za iznos od 1.048,58 EUR sa zateznim kamatama od dana 01.10.2015. godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu 13. lipnja 2019. radi isplate zbog ništetnosti odredaba o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli iz ugovora o kreditu koji je sklopio. Tužitelj je preinačio tužbu povećavši tužbeni zahtjev 5. siječnja 2026. kojim traži i preplaćeni iznos glavnice na dan izračuna konverzije, koji je tuženik više obračunao u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa te da se od početka otplate do dana izračuna konverzije primjenjivao ugovoreni tečaj CHF prema HRK na dan isplate kredita, koja preplata iznosi 1.048,58 eur. Sud nalazi da se radi o preinaci koju tužitelj nije mogao učiniti prije izrađenog vještačkog nalaza i mišljenja, pa stoga ta preinaka nije izazvana krivnjom tužitelja, a

sud smatra da je ista potrebna za konačno razrješenje odnosa među strankama, pa ju dopušta unatoč protivljenju tuženika (čl. 190. st. 2. i 3. Zakona o parničnom postupku, „Službeni list „ br. 4/1977., 36/1977., 36/1980., 6/1980., 69/1982., 43/1982., 58/1984., 74/1987., 57/1989., 20/1990., 27/1990., 35/1991., „Narodne novine“ br. 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023.; dalje u tekstu: ZPP). Osim toga temeljem čl. 191. st. 2. ZPP-a, ako tužitelj preinačuje tužbu tako da, zbog okolnosti koje su nastale nakon podnošenja tužbe, zahtijeva iz iste činjenične osnove drugi predmet ili novčanu svotu, tuženik se takvoj preinaci ne može protiviti.

2. Između stranaka nije sporno da je tužitelj 6. lipnja 2005. s Zagrebačkom bankom d.d. zaključio Ugovor o namjenskom kreditu solemniziran kod javnog bilježnika, da je banka tužitelju isplatila kredit 15. lipnja 2005. u kunama, u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 22.000,00 CHF, te da je kredit bio vezan uz tečaj CHF s kamatnom stopom od 4,50 % godišnje promjenjivom prema Odluci banke. Nesporno je i da su stranke 15. veljače 2016. sklopile Dodatak ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija iz CHF u EUR valutnu klauzulu, te da je tužitelj kredit otplatio 25. veljače 2016. Nadalje je nesporno i to da tuženik ne može dovoditi u pitanje sadržaj pravomoćnih presuda kojima je u kolektivnom sporu utvrđena ništetnost odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli CHF u ugovorima Zagrebačke banke.

3. Tužitelj ističe da odredba čl. 2. ugovora o kamatnoj stopi nije sadržavala egzaktnu parametre ni metodu izračuna koji bi uvjetovali promjenu kamatne stope, već je promjena bila prepuštena jednostranoj odluci banke. Radi se o standardnom tipskom ugovoru o kojemu se nije pregovaralo i na čiji sadržaj tužitelj nije imao nikakav utjecaj. Banka mu nije dala nikakve informacije ni obrazloženja o rizicima koji iz takve odredbe proizlaze. Tužitelj smatra da je odredba o načinu promjene kamatne stope ništetna jer ne sadržava određenu niti odredivu činidbu u smislu čl. 269. st. 2. i čl. 270. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, a što potvrđuje i čl. 272. ZOO-a koji zahtijeva da ugovor sadržava podatke pomoću kojih se obveza može odrediti. Istodobno, radi se o nepoštnoj odredbi u potrošačkom ugovoru u smislu čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. godine, jer uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu potrošača. Ništetnom je tužitelj smatra i odredbu čl. 7. ugovora kojom je korisnik kredita pristao plaćati povišene anuitete u slučaju izmjene kamatne stope — jer kako je ništetna odredba o načinu promjene kamatne stope, nije ni mogla nastupiti obveza plaćanja povišenih anuiteta. Ništetnost ovih odredbi po tužiteljevom stajalištu potvrđena je pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., potvrđenom odlukom Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014.

4. Tužitelj nadalje tvrdi da su ništetne i odredbe čl. 1. i čl. 7. ugovora kojima je kredit vezan uz valutnu klauzulu CHF, tj. obveza otplate glavnice i anuiteta preračunava se po tečaju HNB-a važećem na dan plaćanja. Banka ga nije upozorila na rizike te klauzule, dapače, preporučila mu je CHF kredit kao najpovoljniji. Banci kao snažnoj financijskoj instituciji bilo je i moralo biti poznato kakva kretanja tečaja CHF se mogu očekivati, dok tužitelju kao prosječnom potrošaču to nije bilo poznato ni dostupno. Time je banka postupala protivno načelu savjesnosti i poštenja, a posljedica je bila znatna neravnoteža u pravima i obvezama stranaka. Ništetnost odredbe o valutnoj klauzuli CHF potvrđena je pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u

Zagrebu br. P-1401/2012, potvrđenom odlukom Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018.

5. Budući da su opisane odredbe nišetne, tužitelj smatra da je plaćao veće anuitete nego što je bio dužan. Bez primjene tih odredbi, bio bi dužan plaćati anuitete uz kamatnu stopu od 4,50 % godišnje koja je bila ugovorena na dan sklapanja ugovora, a glavnica bi se otplaćivala u kunama bez primjene valutne klauzule. Razliku između iznosa koji je stvarno platio i iznosa koji je trebao platiti tužitelj kvalificira kao stjecanje bez osnove na strani banke u smislu čl. 1111. ZOO-a. Prema izračunu sudske vještakinje za računovodstvo, financije i bankarstvo Natalije Jambrečić, tužitelj je preplatio ukupno 22.631,91 kn, i to zbirno po osnovi razlike anuiteta zbog povišenja kamatnih stopa i po osnovi promjene tečaja CHF. Referentni tečaj koji je vještakinja primijenila jest tečaj Privredne banke Zagreb d.d. važeći na dan plasmana sredstava u iznosu 1 CHF = 4,738114 kn.

6. Stranke su 15. veljače 2016. sklopile Dodatak ugovoru o kreditu kojim je kredit konvertiran iz CHF valutne klauzule u EUR valutnu klauzulu, temeljem odredaba Zakona o potrošačkom kreditiranju. Tužitelj, međutim, smatra da tom konverzijom nije pravilno utvrđen iznos preplate niti provedena restitucija, da na preplatu nije priznat obračun kamate, te da je preostala glavnica utvrđena u znatno višem iznosu nego što je trebala biti. Štoviše, smatra da je sam Dodatak ugovoru nevaljan iz više razloga. Kao prvo, konverzija je temeljena upravo na nišetnim odredbama o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, a učinak nišetnosti se ne može naknadno konvalidirati. Kao drugo, između stranaka je pri sklapanju Dodatka postojao nesporazum o bitnom sastojku ugovora u smislu čl. 282. ZOO-a — stranke su mislile da konvertiraju kredit iz CHF u EUR, no budući da je CHF klauzula bila nišetna i zapravo nije ni postojala, predmet konverzije nije ni bio valjano definiran, pa pravni posao nije ni nastao. Tužitelj se u tom pogledu poziva na stajalište VSRH iz predmeta Rev-2868/2018. Slijedom toga, Dodatak nema pravnog učinka i ne može priječiti tužiteljev restitucijski zahtjev.

7. Tužitelj predlaže provođenje sljedećih dokaza: uvid u ugovor o kreditu, uvid u Dodatak ugovoru o kreditu, uvid u presude Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 i Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-7129/13 te PŽ-6632/17, izračun sudske vještakinje Natalije Jambrečić koji je priložen tužbi, vještačenje po vještaku knjigovodstveno-financijske struke koje se treba provesti u postupku, te saslušanje tužitelja.

8. Tuženik u cijelosti osporava tužbu kao neosnovanu, i to kako u pogledu pravne osnove tako i u pogledu visine zahtjeva te činjeničnih navoda. Osporava osnovu i tijek zateznih kamata. Protivi se korištenju izračuna tužiteljevog vještaka kao dokaza o visini potraživanja te se protivi samom provođenju financijskog vještačenja, smatrajući da se radi o pravnom, a ne činjeničnom pitanju.

9. Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na sve iznose koji su predmet tužbenog zahtjeva. Polazi od toga da je, ako se smatra da je tužba u kolektivnom sporu pred Trgovačkim sudom u Zagrebu (PŽ-7129/13) prekinula tijekom zastarnog roka, taj rok počeo teći iznova od dana pravomoćnosti presude u tom kolektivnom sporu, tj. od 13. lipnja 2014. godine. Petogodišnji zastarni rok istekao je dakle 13. lipnja 2019. godine, a tužba u ovom predmetu podnesena je 14. lipnja 2019. — jedan dan nakon isteka roka — pa tuženik smatra da je zahtjev u cijelosti zastario.

10. Tuženik ističe da su iz prometa po kreditu vidljive uplate trećih osoba, a ne samo tužitelja. Budući da je institut stjecanja bez osnove u čl. 1111. ZOO-a vezan uz osobu od koje je nešto bez osnove stečeno, samo ta osoba može biti aktivno legitimirana za povrat. Poziva se na odluku Ustavnog suda RH br. U-III/3176/2007 od 6. svibnja 2010. Stoga predlaže odbijanje zahtjeva u onom dijelu u kojemu tužitelj osobno nije plaćao anuitete.

11. Ključni tuženikov argument jest da je kredit 15. veljače 2016. konvertiran temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK/15), slobodnom voljom tužitelja. Tuženik ističe da su sve tužiteljeve uplate, uključujući one nastale zbog povišenih kamatnih stopa i rasta tečaja CHF, uzete u obzir pri konverziji i uračunate za otplatu usporednog EUR kredita prema mehanizmu propisanom čl. 19.c ZID ZPK/15. Kalkulator konverzije potvrdio je neovisni revizor, što stvara zakonsku presumpciju pravilnosti izračuna. Tužitelju su prije prihvata konverzije bili dostavljeni iscrpni podaci, uključujući iznos preplate, a on je slobodnom voljom prihvatio konverziju. Sklapanjem Dodatka stranke su trajno i konačno uredile sve međusobne odnose iz CHF kreditne partije, čime su nadomještene i eventualno ništetne odredbe, pa tuženik smatra da više nema osnove za restitucijski zahtjev. Poziva se na stajalište VSRH iz odluke Rev 1172/2018 od 19. ožujka 2019. Ističe i da, za razliku od nekih inozemnih slučajeva pred Sudom EU-a, u Hrvatskoj konverzija nije bila nametnuta sudskom odlukom ni zakonom koji bi prisilio potrošača — tužitelj je imao punu slobodu hoće li ili neće prihvatiti konverziju.

12. Što se tiče kamatne stope, tuženik naglašava da su u trenutku prihvata konverzije sve povijesne kamatne stope u novom otplatnom planu bile iskazane konkretnom brojkom za cijelo proteklo razdoblje, pa je tužitelj znao točno što prihvaća — odredbe više nisu bile nejasne ni neodredive. Time je, prema tuženiku, otpao razlog koji čini odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi ništetnom, jer potrošač sada jest mogao predvidjeti ekonomske posljedice.

13. Što se tiče valutne klauzule, tuženik ističe da je prihvatom konverzije CHF klauzula zamijenjena EUR klauzulom ab initio, a sve uplate su preračunate prema zakonom određenom tečaju na dan uplate. Na iznos utvrđene preplate banka po izričitoj zakonskoj odredbi čl. 19.c st. 1. t. 5. ZID ZPK/15 nije bila dužna obračunati kamatu ni tečajnu razliku.

14. Tuženik se u bitnome protivi provođenju dokaza koje je predložio tužitelj, osobito vještačenju. Na vlastitu inicijativu upućuje na izračun konverzije dostupan na mrežnim stranicama tuženika od 2016. godine, na mišljenje neovisnog revizora koji je potvrdio pravilnost kalkulatora konverzije prema čl. 19.d ZID ZPK/15, te na promet po kreditu iz kojeg je vidljivo da su dio anuiteta plaćale treće osobe. Tuženik nema posebnih pozitivnih dokaznih prijedloga izvan ovih, jer svoju obranu temelji pretežno na pravnim argumentima.

15. Sporno je među strankama:

- je li zahtjev zastario, jer tuženik tvrdi da je petogodišnji zastarni rok počeo teći od pravomoćnosti kolektivne presude, tj. od 13. lipnja 2014., te da je tužba podnesena 14. lipnja 2019. — jedan dan prekasno — pa je zahtjev zastario

- isključuje li provedena konverzija pravo na restituciju jer tuženik tvrdi da su stranke Dodatkom o konverziji trajno i konačno uredile sve međusobne odnose iz CHF kreditne partije, uključujući preplatu nastalu primjenom ništetnih odredbi, te da tužitelj stoga nema restitucijskog zahtjeva
- ima li tužitelj aktivnu legitimaciju u cijelosti, jer tuženik tvrdi da su dio anuiteta plaćale treće osobe, zbog čega tužitelju nedostaje aktivna legitimacija u tom dijelu.

16. U dokaznom je postupku sud proveo uvid u isprave u spisu (list 1-664), saslušao je tužitelja i svjedokinju Gordanu Jalušić, te proveo dokaz vještačenjem po financijsko- knjigovodstvenom vještaku Slađani Srnec. Odgovorna osoba tuženika nije saslušana jer se na ročište, iako uredno pozvana, nije odazvala. Sud nije saslušao stalnu sudsku vještakinju obzirom su stranke iskazale da nema potrebe da se vještakinja na ročištu neposredno sasluša. Nije bilo daljnjih dokaznih prijedloga. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. ZPP-a), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan u pretežnom dijelu.

17. Prilikom odlučivanja o prigovoru zastare valja razlučiti iznos dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na preplatu anuiteta s osnova ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, te visinu preplate anuiteta s osnove otplate kredita zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli kojom se otplate kredita veže uz tečaj CHF (švicarski franak). Prigovor zastare, koji je istaknuo tuženik, sud smatra neosnovanim, budući da se primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO-a od pet godina, a zastarijevanje počinje teći prvog dana nakon dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze. Građanski odjel Vrhovnog suda Republika Hrvatske je dana 30. siječnja 2020.god. donio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Doneseno je i pravno shvaćanje VSRH dana 01. ožujka 2022.god. u kojem se ističe da ako je ništetnost ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci broj PŽ- 7129/13-4 od 13. lipnja 2014. između ostaloga potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu vezanom za ništetnost odredbi o promjenjivim kamatnim stopama. Zastara je prekinuta podnošenjem kolektivne tužbe Udruge Franak 04. travnja 2012. god., a ponovno je počela teći 14. lipnja 2014. god., te bi se navršila 14. lipnja 2019. Stoga u odnosu na potraživanje po osnovi ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi zastara u vrijeme podnošenja tužbe (13. lipnja 2019.) nije nastupila. U odnosu na potraživanje tužitelja s osnova primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli zastara je također prekinuta podnošenjem kolektivne tužbe Udruge Franak 04. travnja 2012. god., te je počela ponovno teći od kada je donijeta presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., kojom je odlučeno o ništetnosti ugovornih odredaba otplate kredita vezanih uz valutnu klauzulu za tečaj CHF, odnosno kojom je u tom dijelu potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. Dakle zastara je ponovno počela teći 15. lipnja 2018., te bi se navršila 15. lipnja 2023. Stoga ni u odnosu

na potraživanje po osnovi ništetnosti valutne klauzule nije nastupila zastara potraživanja tužitelja u vrijeme podnošenja tužbe sudu.

18. Što se tiče pravnog značaja Aneksa, valja reći da iz same odluke Vrhovnog suda Gos 1/2019-36 od 4. ožujka 2020., proizlazi da se u svakom slučaju ne bi moglo isključiti postojanje pravnog interesa korisnika kredita na podnošenje kondemnatornih tužbi kod onih razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izviru iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZPK/15) (npr. poslovna nesposobnost) ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog Zakona. Pri tome s obzirom da je takvo tumačenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske dano prilikom objašnjenja ovlaštenja korisnika kredita da traže ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima, sud utvrđuje da iz odluke Gos 1/2019 Vrhovnog suda Republike Hrvatske ne proizlazi da korisnici kredita imaju pravni interes za vođenje ovakvih postupaka samo pod uvjetom da ističu one razloge ili okolnosti eventualne ništetnosti koji se tiču same konverzije, i to bilo zbog razloga iz općeg obveznog prava bilo zbog toga što konverzija nije eventualno provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZID ZPK/15. Naprotiv ovaj sud utvrđuje da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u toj svojoj odluci potvrdio pravo korisnika kredita na podnošenje kondemnatornih tužbi kod onih razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izviru iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK/15, misleći pri tome na osnovne ugovore o kreditu. Budući da institut ništetnosti svakako proizlazi iz općeg obveznog uređenja i neovisan je o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK/15, nedvojben je pravni interes tužitelja odnosno korisnika kredita za vođenje ovog postupka. Osim toga stav je ovog suda da Aneks djeluje pro futuro i da je intencija same konverzije bila trajno rješenje problema nastalog znatnom promjenom tečaja CHF u odnosu na kunu, u situaciji kad je u svim ugovorima o kreditu vezanim uz CHF rizik promjene tečaja u cijelosti bio prebačen na potrošače, a nije cilj i svrha ZID ZPK/15 bilo uklanjanje ništetnih odredaba ugovora o kreditima u CHF, niti obeštećenje potrošača zbog primjene ništetnih odredaba o jednostranoj promjeni kamatne stope. Provođenje konverzije je odredbom čl. 19.b uređeno na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF i denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR odnosno kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, ali pro futuro, dok nije ni pravno ni logički moguće da se to učini retroaktivno. Retroaktivnost se ovdje spominje samo u smislu toga da je izračun vršen od početka ugovornog odnosa kao za kredite u EUR valuti, a sve kako bi se dobila glavnica koja ulazi u konverziju, međutim nije time odnos stranaka postao odnos iz euro kredita od samog početka. Da je tome tako proizlazi i iz riječi da se radi o jednokratnoj i izvanrednoj mjeri, koje je upotrijebio Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci Gos 1/19, što znači da svi redovni pravni instituti i dalje ostaju u primjeni i navedena činjenica konverzije ne utječe na ocjenu ugovornog odnosa stranaka do konverzije kao ugovornog odnosa iz CHF kredita. Dakle, tekst ZID ZPK/15, nije kao cilj i svrhu zakona proklamirao potpuno uravnoteženje prava i obveza stranaka, niti potpuno obeštećenje korisnika kredita zbog ništetnih odredaba ugovora. Nema nikakve sumnje kako okolnost što je potrošač pristao na uvjete iz Aneksa Ugovora u skladu s odredbom čl. 1. ZID ZPK/15 (19.c.), sama po sebi ne znači da se potrošač odrekao prava na puno obeštećenje. Kad je u pitanju restitucija u korist potrošača kao posljedica ništetnosti već je više puta od strane Suda EU rečeno da ona mora u cijelosti

ponovno uspostaviti pravnu i činjeničnu situaciju u kojoj bi se potrošač nalazio da ta nepoštena odredba nije postojala. U tom je odnosu izuzetno važna i potreba za djelotvornom sudskom zaštitom u kolektivnim i pojedinačnim sporovima bez koje će sve spomenute odredbe i pravila o zaštiti potrošača biti bez stvarnog učinka. Potpuna i pravedna restitucija je neupitni cilj i logična svrha svake druge ili bilo koje ništetnosti iz obveznopравnih odredbi domaćeg zakonodavstva, ali i iz prava EU. Tužitelj je konverzijom izbjegao po njega štetne posljedice i rizike ugovaranja valutne klauzule u CHF i promjenjive kamatne stope, ali isti učinak je konverzija imala i za tuženika, s time da tužitelj konverzijom nije oštećen u odnosu na potraživanja koja je imao po osnovi preplaćenih redovnih kamata prije konverzije i po osnovi preplaćenog tečaja prije konverzije. Ovdje nije riječ o tome je li ukupna uplata po svim osnovama (glavnica i kamate) uvrštena u obračun, nego je li kod obračuna i otplatnog plana vođeno računa o potraživanju tužitelja za iznos kojeg je tuženik stekao po osnovi ništetnih odredaba. Ukoliko bi bilo riječi samo o tome je li ukupna uplata po svim osnovama (glavnica i kamate) uvrštena u obračun, tada se može reći da je konverzija provedena u skladu sa ZID ZPK/15, što potvrđuje i sama vještakinja u svom nalazu i mišljenju.

19. Nadalje valja reći da konverzija nije restitucija, odnosno tužitelj nije namiren preplatom u konverziji, budući da postojanje preplate i manjka nije posljedica restitucije uzrokovane nepoštenim odredbama u potrošačkom ugovoru, već je postojanje istih, pojednostavljeno rečeno, posljedica matematičkog izračuna tj. preračunavanja (konverzije) kredita iz jedne valute u drugu na točno određeni dan u sklopu kojeg zbog različitih parametara izračuna (tečaja, kamatne stope, urednosti ispunjavanja kreditnih obveza) nužno mora doći do postojanja određene novčane razlike (preplate ili manjka).

20. Potrebno je naglasiti da je pravo na potpunu restituciju potrošača u slučaju nepoštenosti ugovornih odredbi, osnovno i možda najvažnije pravo potrošača kod zaštite nepoštenih ugovornih odredbi u potrošačkim ugovorima. Stoga ako se to osnovno i najvažnije potrošačko pravo ukida ili ograničava to mora biti propisano jasnim i nedvosmislenim odredbama zakona. Ne može se osnovno pravo potrošača (pravo na potpunu restituciju u slučaju ništetnosti odredaba potrošačkog ugovora) ukidati i ograničavati posredno kroz parcijalno i ekstenzivno tumačenje propisa kojima čija svrha primarno i nije zaštita potrošača od nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima ili pak tvrditi da se potrošač prešutno odrekao ništetnosti sklapanjem Aneksa. Ograničenja ili čak ukidanje bilo kojeg prava potrošača, pa i prava na potpunu restituciju mora dakle, prema stavu ovog suda, biti propisano jasnim i nedvosmislenim odredbama zakona i imati razumnu svrhu, a svako eventualno tumačenje odredbi koje bi u konačnici moglo ograničavati prava potrošača na potpunu restituciju, prema stavu ovog suda, mora biti restriktivno. Pojednostavljeno rečeno, ako je zakonodavac smatrao da konverzijom CHF kredita potrošači trebaju izgubiti pravo na potpunu restituciju kao posljedicu nepoštenosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, tada je to trebao jasno i nedvosmisleno propisati odredbama ZID ZPK/15. Zakonodavac to nije učinio, tako da ne postoji pravna osnova (odredba zakona) koja bi opravdavala stav da su potrošači koji su konvertirali CHF kredite izgubili, potpuno ili djelomično, pravo na potpunu restituciju. Pritom je potrebno i napomenuti da je predmet reguliranja ZID ZPK/15 konverzija, a ne restitucija. S obzirom da je predmet reguliranja ZID ZPK/15 konverzija, a ne restitucija, onda i nije iznenađujuće da ZID ZPK/15 ne sadrži bilo kakvu odredbu iz koje bi se moglo zaključiti da je konverzijom kredita potrošač izgubio pravo na potpunu restituciju ili da je to njegovo pravo ograničeno.

21. Što se tiče ništetnosti odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli CHF u konkretnom predmetu, valja reći da se prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan uz ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati, a upravo se na ta utvrđenja tužitelj i poziva u tužbi, uz pretpostavku da se u svakom restitucijskom postupku utvrdi činjenično stanje vezano za konkretnog potrošača o njegovoj obaviještenosti o pravnim i ekonomskim posljedicama sklapanja ugovora radi donošenja informirane odluke. Naime čl. 502.c ZPP-a propisuje da se u pojedinačnim parnicama fizičke i pravne osobe mogu pozivati na pravno utvrđenje doneseno u postupku kolektivne zaštite prava i interesa potrošača, ali u individualnom postupku sud je dužan razmotriti specifične okolnosti pojedinačnog slučaja i omogućiti dokazivanje činjenica koje nisu bile predmet kolektivnog postupka, osobito kada se radi o dokazivanju informiranosti potrošača o ugovornim odredbama (Vrhovni sud Republike Hrvatske Rev 50/24). U ovakvim parnicama, riječ je o specifičnom proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima se prihvaćaju zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava, naravno u slučaju ako pojedini zahtjevi za zaštitu budu prihvaćeni, kao što je u konkretnom slučaju.

22. Miroslav Jalušić iskazao je da je dana 6. lipnja 2005. s Zagrebačkom bankom sklopio ugovor o namjenskom kreditu u iznosu od 22.000 CHF, isplaćenom u kunskoj protuvrijednosti. Gordana Jalušić potpisala je ugovor u svojstvu sudužnika. Oboje su u trenutku sklapanja ugovora bili zaposlenici — on u tvrtki Eko Međimurje, ona tekstilni tehničar — bez ikakvih posebnih znanja o kreditima, valutama ili financijskim tržištima. Tvrtku su osnovali tek 2011. godine, dakle šest godina nakon sklapanja predmetnog ugovora, a u trenutku uzimanja kredita o poslovanju kao samostalni subjekti uopće nisu razmišljali. Nekretnina za čije je dovršenje kredit uzet nikada nije korištena u poslovne svrhe niti je bila predmetom najma, a poslovanje supružnika odvijalo se uvijek na sasvim drugoj adresi. Oba iskaza suglasno potvrđuju da je ugovor bio unaprijed pripremljen i čekao ih je na potpis kada su došli u banku. Ni o jednoj odredbi nije se pregovaralo. Banka im je jasno stavila do znanja da su uvjeti fiksni i da ih mogu prihvatiti ili odbiti, bez ikakve mogućnosti da utječu na sadržaj pojedinih odredbi. Nije im bio ponuđen ni jedan drugi kreditni proizvod niti kredit u drugoj valuti — jedina opcija bio je upravo taj kredit uz valutnu klauzulu u švicarskim francima. Oba supružnika iskazuju identično: u banci im nije rečeno da je švicarski franak valuta utočišta koja u kriznim situacijama naglo jača u odnosu na sve ostale valute. Nije im objašnjeno da Hrvatska narodna banka štiti tečaj eura prema kuni, ali ne štiti tečaj švicarskog franka. Naprotiv, djelatnici banke izričito su im rekli da je CHF najstabilnija i najsigurnija valuta te da je predmetni kredit za njih najpovoljniji. Da su znali da bi im obrok mogao porasti gotovo duplo, taj kredit nikada ne bi uzeli. I za promjenjivu kamatnu stopu vrijedi ista situacija: rečeno im je da je stopa promjenjiva, ali nisu predočeni nikakvi parametri, kriteriji ni metodologija prema kojima se stopa mijenja. Pitanja koja su postavili ostala su bez suštinskog odgovora — jedino što su dobili kao pojašnjenje jest da je to najpovoljniji kredit. Banka ih nije niti pitala za suglasnost kada bi stopa bila promijenjena, već ih je samo obavještavala o promjeni nakon što bi ona već bila provedena. Aneks o konverziji potpisan je 15. veljače 2016. Izračun konverzije u

cijelosti je provela banka, bez sudjelovanja tužitelja. Supružnici su bili pozvani samo na potpis gotovog dokumenta. Prihvatili su ga jer je rata bila manja i jer su dotadašnji kredit teško plaćali — u pojedinim periodima supruga je bila bez posla, a obrok im je u međuvremenu porastao gotovo duplo. Oboje izriekom iskazuju da im kod konverzije nije rečeno niti su potpisali da bi se potpisom aneksa odrekli bilo kakvih prava po osnovnom ugovoru. Javna bilježnica koja je solemnizirala ugovore pročitala je tekst, ali nije ulazila u tumačenje sadržaja ni objašnjavanje pojedinih odredbi.

23. S druge strane, kako tuženik na okolnost potpune obaviještenosti tužitelja o naravi, rizicima i posljedicama spornih ugovornih odredaba o ispunjenju kreditne obveze uz valutnu klauzulu u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno odluci banke u predugovornoj i ugovornoj fazi, nije predložio saslušanje svjedoka, to je prvostupanjski sud utvrđenje ništetnosti spornih odredbi utemeljio na presudama iz postupka kolektivne zaštite prava i interesa - i to na presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. - s obzirom da tuženica nije dokazala da navedene presude nemaju direktan učinak (i) na konkretni Ugovor o kreditu, kao i na temelju provedenog dokaznog postupka i stanja spisa iz kojeg je razvidno da je u konkretnom slučaju izostala potpuna obavijest (informiranost) tužitelja o osporenim ugovornim odredbama.

24. Valja reći da se kolektivna presuda u slučaju Potrošač odnosi na sve potrošačke kredite bilo da su stambeni krediti, nenamjenski krediti, auto krediti ili krediti za zatvaranje drugih kredita i bez obzira da li su krediti još uvijek u otplati ili su već otplaćeni. Prema čl. 146. Zakona o zaštiti potrošača objavljenog u Narodnim novinama RH broj 41/14, 110/15, 14/19 je određeno da će se postupci pokrenuti do dana stupanja na snagu ovog Zakona dovršiti prema odredbama ranijih Zakona o zaštiti potrošača, dakle postupci pokrenuti nakon stupanja na snagu toga Zakona o zaštiti potrošača (u konkretnom slučaju i ova tužba) voditi će se i dovršiti po odredbama tog Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu ZZP). Stoga se primjenjuje i odredba čl. 118. ZZP-a koja propisuje obvezujuću snagu sudske odluke za ostale sudove ako je odluka suda donesena u postupku kolektivnih interesa potrošača u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja joj je uzrokovana postupanjem tuženika.

25. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012, od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. godine, u dijelu vezanom za ugovaranje kamatne stope, utvrđeno je između ostalog da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. godine do 31. prosinca 2008. godine, a koja povreda traje i dalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući Ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe u Ugovorima o potrošačkom kreditiranju-Ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u Ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima, a da prije i u vrijeme zaključenja Ugovora tužena kao trgovac i korisnik i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i Ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara, koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine RH broj 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. godine do 6. kolovoza 2007. godine i to čl.

81., čl. 82. i čl. 90. a od 7. kolovoza 2007. godine pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine RH 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

26. Stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci Rev-396/21-3 je da je banka kao visoko specijalizirana novčarska ustanova čiji predmet poslovanja je novac kojeg plasira potrošačima nudeći im svoje usluge, bila dužna maksimalno odgovorno postupiti svakom pojedinom potrošaču, pa tako i tužiteljici u smislu da je istu morala ozbiljno i precizno informirati o smislu i sadržaju te ekonomskom značaju odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i skrenuti joj pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita. Navedeni stav valja primijeniti i na ovaj slučaj.

27. Presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. utvrđeno je da je banka - tuženik povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući u razdoblju od 01. travnja 2004.- 31. prosinca 2008. ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

28. Analizirajući iskaz tužitelja, sud isti ocjenjuje vjerodostojnim jer je iskren, logičan, životno uvjerljiv i sukladan dokumentaciji iz spisa. Sud iz istog utvrđuje da predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor te da tužitelj nije bio u dovoljnoj mjeri informiran o tome što utječe na promjenu ugovorene (promjenjive) redovne kamatne stope, kao i o tome da švicarski franak predstavlja valutu utočišta, odnosno da tuženik tužitelja prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije informirao o egzaktnim parametrima i metodi izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a ugovornom odredbom predmetnog ugovora o kreditu je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kao i da tuženik s tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi kojom je ugovorena valutna klauzula kojom je vezana glavnica uz švicarski franak, niti ga je u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima vezanim za tu valutnu klauzulu.

29. Sud smatra da se prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora, tužitelja moralo u cijelosti informirati o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, glede ugovaranja valute CHF uz koju je vezana glavnica kao i parametara temeljem kojih će se i na koji način mijenjati promjenjiva kamatna stopa sukladno odredbama kreditora. Što se tiče

ugovaranja valute CHF, to posebno uključuje informiranje potrošača o četiri činjenice: o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro (jer se tečajna politika Hrvatske narodne banke temelji na održavanju stabilnog nominalnog tečaja kune prema euru, dok tečaj svih ostalih valuta u odnosu na kune nije pod kontrolom HNB-a, što proizlazi iz potvrde HNB-a od 7. lipnja 2013.), o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope.

30. Temeljem provedenih dokaza očito je, da je promjena kamatne stope isključivo vezana uz jednostranu odluku tuženika bez sudjelovanja druge strane, odnosno tužitelja, bez pregovora o toj promjeni, te da je tužitelj izložen valutnom riziku o kojem nije bio obaviješten. Iz takvog ponašanja tuženika kao i iz odgovora na tužbu, proizlazi da je tuženik prilikom mijenjanja kamatnih stopa i prilikom promjene tečaja, postupao zbog promjene tržišnih uvjeta, ali uvijek jednostrano, bez pregovora s drugom stranom, dok je tuženik tužitelja tek obavještavao da je došlo do promjene anuiteta zbog promjene kamatna stope i tečaja CHF, ne nudeći tužitelju bilo kakvu drugu mogućnost.

31. Tuženik nije dokazao da se o pojedinoj ugovornoj odredbi unaprijed pregovaralo jer je odustao od personalnih dokaza kojima bi to dokazao, a davanje letaka i obavijesti izvan ugovora potrošaču ne može se tumačiti kao pregovaranje o točno određenoj odredbi točno određenog individualnog ugovora. S druge strane, sud utvrđuje da odredbe ugovora o kamatnoj stopi i valuti kao predmet i cijena uopće nisu jasne, lako razumljive i lako uočljive (čl. 52. ZZP) prosječnom potrošaču, budući da su nepotpune, ne sadrže obrazloženje već samo zaključak u smislu da neodređeno definiraju konačnu obvezu za potrošača, ali ne i način kako se ista formira, čak i ako se uzme u obzir širi kontekst izvan samog ugovora, koji sukladno ZZP-u uključuje sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, te ostale ugovorne odredbe. Pri tome pojam prosječnog potrošača razumijeva objektivni kriterij, pa podrazumijeva prosječan nivo informiranosti, opreza i pažnje koji se očekuje od tipične fizičke osobe koja djeluje izvan svoje profesionalne djelatnosti, te koja sa takvim prosječnim nivoom informiranosti, opreza i pažnje procjenjuje može li predvidjeti ekonomske posljedice ugovorne odredbe na temelju jasnih i razumljivih informacija, odnosno informacija koje su dane. Također prema interpretaciji odredaba ZZP i u duhu suda Europske unije, ocjena je li neka ugovorna odredba sastavljena jasno i razumljivo, nalaže da do trenutka sklapanja ugovora o kreditu potrošačima moraju biti transparentno izložena konkretna djelovanja, rizici i mogući učinak tih i svih drugih faktora koji utječu na kreditnu zaduženost, a sve to uz predočenje točnih i razumljivih kriterija na temelju kojih prosječni potrošač, koji nema stručna znanja, kao potencijalni korisnik kredita, može procijeniti rizik koji je sklapanjem ugovora s određenim ugovornim odredbama preuzeo i znati ukupne ekonomske posljedice koje će iz toga za njega kao individualnog potrošača moguće proizaći, vezano za obim njegovih obveza, a naročito vezano za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

32. Budući da je izostalo pregovaranje stranaka o bitnim elementima ugovora (predmetu i cijeni) za koje elemente je osim toga sud utvrdio da u ugovoru nisu jasno, lako razumljivo i lako uočljivo sadržani, sud utvrđuje da je navedeno uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer je došlo

do situacije da tužitelj nije mogao predvidjeti visinu svoje obveze. Slijedom navedenoga utvrđena je nepoštenost (čl. 55. ZZP), a time i ništetnost navedenih odredbi Ugovora. Rezultat navedene ništetnosti je stjecanje bez osnove na strani jedne ili objiju strana, a sukladno čl. 1115. ZOO-a, kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

33. Vještakinja je u svom nalazu i mišljenju utvrdila razliku nedospjele eur glavnice u konverziji po tečaju na dan 30. rujna 2015. i nedospjele CHF glavnice po početnom otplatnom planu od 1.048,58 eura po fiksnom tečaju konverzije. S tim u vezi valja reći da glavnica ugovorena u Dodatku ugovoru o kreditu koji je sačinjen temeljem zakonske odredbe na koju niti jedna od stranaka nije mogla utjecati, nije rezultat ugovorne volje stranaka koja bi proizašla iz pregovaranja tužitelja i tuženika oko uvjeta sklapanja Dodatka ugovoru o kreditu. Tužitelju je zakonom ostavljena mogućnost samo da odabere hoće li Dodatak ugovoru o kreditu potpisati ili ne, ali ne i uvjete pod kojima će potpisati. Zbog navedenoga se ne može smatrati da je tužitelj potpisivanjem Dodatka ugovoru o kreditu izgubio pravo na isplatu razlike u glavnici između one koja je utvrđena vještačenjem, a temelji se na nepoštenim ugovornim odredbama, i one koja je navedena u dodatku ugovoru o kreditu, a temelji se na parametrima iz ZID ZPK-a.19. Također nije nastupila zastara ovog dijela tužbenog zahtjeva, budući da se ona računa na isti način kao i za ništetnost odredaba o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, budući da potječe iz iste činjenične osnove, pa se zastara prekida već podnošenjem tužbe, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva. Osim toga tuženik nije ovakvom preinakom stavljen u nepovoljniji procesni položaj u kojem bi mu zbog preinake i proteka vremena od podnošenja tužbe bilo teško braniti se u parnici budući da je to u mogućnosti već od trenutka kada je parnica počela teći.

34. Osim toga, vještakinja je utvrdila da preplata kamate iznosi 864,58 eura, dok preplata tečaja iznosi 1.783,99 eura.

35. Sud je uvažio takav nalaz i mišljenje i vještakinje, a samim time i tužbeni zahtjev. Međutim, valja reći da potraživanje tužitelja valja umanjiti za iznos koji mu je u konverziji priznat prema izračunu banke, a to je za iznos od 237,52 eura po fiksnom tečaju konverzije. Što se tiče toga kako tretirati preplatu koju je tuženik priznao tužitelju u konverziji, po stavu ovog suda nema dvojbe da je tužitelj iznos preplate koji mu je tuženik priznao u konverziji primio od tuženika i to u vidu umanjenja daljnjih obveza po kreditu, a što je i potvrdio potpisom Sporazuma o konverziji. Prema tome kod takvog činjeničnog stanja, pri kojem sam tužitelj priznaje da je određeni iznos primio od tuženika, ne može ponovno taj iznos zahtijevati po osnovi stjecanja tuženika bez osnove, budući da mu je tuženik taj iznos vratio. Stoga je za iznos preplate u konverziji valjalo umanjiti tužiteljevo potraživanje i bez ikakvog prigovora radi prebijanja istaknutog od strane tuženika, budući da je to dio koji ulazi u osnovanost ili neosnovanost same visine tužbenog zahtjeva, a ne radi se o nekoj za sada samostalnoj tražbini koju bi tuženik imao prema tužitelju. Pri tome tužitelj dakle i nadalje ima pravo na sve zatražene zatezne kamate, jedino mu se glavnično potraživanje smanjilo za iznos preplate koji mu je priznat u konverziji. Naime, sukladno čl. 19.c st. 1. toč. 5. ZID ZPK/15 iznos preplate preračunava se u kune po tečaju na dan 30. rujna 2015. i na njega vjerovnik nije dužan obračunati kamatu niti tečajnu razliku, već njih snosi potrošač. Stoga tuženik niti nema pravo na zatezne kamate koje

nije priznao niti tužitelju. Sukladno pravilu o uračunavanju iz čl. 172. ZOO-a, ako dužnik pored glavnice duguje i kamate i troškove, prvo se namiruju troškovi, zatim kamate i napokon glavnica. Međutim tuženik ovdje nije dužnik prema tužitelju u odnosu na preplatu koju je tužitelj dobio u konverziji, pa nema mjesta primjeni uračunavanja na način da se od preplate priznate u konverziji prvo namiri kamata koju tužitelj potražuje.

36. Uvidom u vještački nalaz vještakinje Slađane Srnec, sud je utvrdio da je isti glede spornih bitnih činjenica dan stručno i objektivno u skladu sa zadacima koje je odredio sud u rješenju o određivanju vještačenju te u skladu sa pravilima struke. Stoga je isti sud i prihvatio.

37. Iz samog Ugovora jasno proizlazi da je Gordana Jalušić bila samo založni dužnik stoga ne stoji njena tvrdnja da je bila sudužnik, a sud u potpunosti poklanja vjeru u tom pogledu navodima tužitelja koji je u podnesku od 31. srpnja 2020. naveo da je u jednom razdoblju plaćanje kredita vršio putem ustega s plaće koju je ostvarivao kod poslodavca TMT d.o.o., i upravo su to uplate koje su u ispisu uplata razvidne uglavnom u razdoblju od 2007. godine do pred kraj 2011. godine kao „uplata izvan banke TMT D.O.O.“ – to su uplate kojima je tadašnji poslodavac tužitelja doznavao iznose sustegnute kod isplate njegove plaće. Ostale uplate (u ostalim razdobljima) vršio je upravo tužitelj Miroslav Jalušić, time da je iste uglavnom vršio s računa koji glasi na njegovo ime, a dio uplata vršio je s računa koji glasi na ime njegove supruge Gordane Jalušić a na kome je on opunomoćen jer se na istome nalaze i njegova sredstva, pa je kod vršenja uplata za kredit iste vršio s onog računa na kome je imao sredstava, bilo da je nalog za isplatu dao on ili njegova supruga Gordana Jalušić, uplate su bile vršene od njegovih sredstava. Pored toga, supruga Gordana Jalušić je ustupila tužitelju potraživanja koja bi eventualno imala prema tuženiku u vezi predmetnoga kredita. S tim u vezi valja dodati da je korisnik kredita ovlašten zahtijevati stečeno bez osnove i za one uplate koje je izvršavao sudužnik po kreditu ili koji drugi sudionik kreditnog odnosa, odnosno koje je vršila treća osoba koja nije stranka ugovora o kreditu, a koje su uplate izvršene u ime i za račun korisnika kredita (Rev 153/2024).

38. O trošku je sud odlučio temeljem odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a: Sud može odlučiti da jedna stranka nadoknadi sve troškove koje su protivna stranka i njezin umješak imali ako protivna stranka nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi. Naime, sud je utvrdio da tužitelj nije uspio samo sa 6,42% (omjer iznosa iz toč. II. izreke presude u odnosu na vrijednost tužbenog zahtjeva od 3.697,15 eura) iznosa postavljenog tužbenog zahtjeva, a zbog dijela u kojem nije uspio nisu nastali posebni troškovi. Također sud je vodio računa i o odredbi čl. 155. ZPP-a, prema kojoj će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

39. Trošak tužitelja odnosi se na troškove zastupanja po punomoćniku – odvjetniku i odnosi se na: sastav tužbe i četiri obrazložena podneska u prvostupanjskom postupku sukladno Tbr. 8.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/2023., 107/25; dalje u tekstu Tarifa). Za sastavljanje ostalih podneska tužitelju je priznata nagrada u iznosu od 25 bodova za svaki daljnji podnesak, temeljem Tbr. 8.4. Tarife. Sukladno vrijednosti predmeta spora odvjetniku pripada inicijalna nagrada od 100 bodova po Tbr. 7.1. Tarife, ali koja ovisi o vrsti radnje koju poduzima

(Tbr. 9.1., Tbr. 8.1., Tbr. 9.3), a prema Tbr. 54. Tarife vrijednost jednog boda je 2 eura. Također sukladno Tbr. 46. Tarife, na sve obavljene radnje odvjetnik obračunava pripadajući porez na dodanu vrijednost prema važećim poreznim propisima. Sud je tužitelju priznao trošak: za sastav tužbe u iznosu 200,00 EUR (Tbr.8/1), zastupanje na ročištu 24.5.2024. u iznosu od 100,00 eura, ročištu 6.12.2024. u iznosu od 200,00 eura, ročištu 21.2.2025. u iznosu od 200,00 eura, ročištu 14.1.2026. u iznosu od 100,00 eura, ročištu 8.4.2026. u iznosu od 200,00 eura, sastav podneska od 2.8.2019. u iznosu od 50,00 eura, sastav podneska od 31.7.2020. u iznosu od 200,00 eura, sastav podneska od 23.5.2024. u iznosu od 50,00 eura, sastav podneska od 28.11.2024. u iznosu od 200,00 eura, sastav podneska od 13.2.2025. u iznosu od 200,00 eura, sastav podneska od 5.5.20205. u iznosu od 200,00 eura, sastav podneska od 14.8.2025. u iznosu od 50,00 eura, sastav podneska od 9.9.2025. u iznosu od 50,00 eura, sastav podneska od 2.10.2025. u iznosu od 50,00 eura, sastav podneska od 5.1.2026. u iznosu od 50,00 eura, sastav podneska od 30.3.2026. u iznosu od 50,00 eura, sastav žalbe od 25.3.2021. u iznosu od 100,00 eura, zastupanje na ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 eura, pripadajući PDV 25% u iznosu od 587,50 eura, trošak preliminarog vještačenja 82,95 eura i vještačenja 420,00 eura, eura, što sveukupno iznosi 3.440,45 eura. Tužitelju nije priznat trošak podneska kojim on obavještava sud o uplati predujma u iznosu od 100,00 eura, trošak podneska od 23.5.2024. u iznosu od 100,00 eura, koji je drugi podnesak poslan istoga dana od strane tužitelja, trošak podneska od 19.12.2024. u iznosu od 100,00 eura, kojim tužitelj dostavlja dokumentaciju, budući da su navedeni troškovi nepotrebni, nadalje trošak podnesaka koji prelaze broj od ukupno četiri podneska plus tužbu, a za koje se priznaje 50 eura (ukupno 2 podneska za koje tužitelj zatražio 100,00 eura i 5 podnesaka za koje tužitelj zatražio 200,00 eura za svaki), pa dakle u odnosu na ukupno 7 podnesaka priznat iznos od 350,00 eura umjesto zatraženih 1.200,00 eura, odnosno nije priznat iznos od 850,00 eura, te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 76,45 eura, budući da tužitelj do danas nije pozvan na plaćanje iste niti je istu dobrovoljno platio, a u slučaju izvjesnog isticanja prigovora zastare po pozivu suda na plaćanje, jer tužitelj ima punomoćnika, navedeni trošak niti neće nastati za tužitelja. Također je sud za zastupanje tužitelja na ročištima 24.5.2024. i 14.1.2026., umjesto zatraženih 200,00 eura priznao iznos od 100,00 za svako ročište sukladno Tbr. 9.2. Tarife, dakle nije priznao iznos od 200,00 eura. Stoga nepriznati trošak iznosi 1.763,95 eura, o čemu je odlučeno kao u izreci presude pod toč. III.

U Čakovcu 15. svibnja 2026.

Sutkinja
Ivana Starčević

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove odluke nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave, putem ovog suda, nadležnom Županijskom sudu sukladno Zakonu o područjima i sjedištima sudova (Narodne novine RH broj 67/18 i 21/22). Žalba se podnosi u pisanom obliku, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku, a moguće ju je predati i putem informacijskog sustava elektroničke komunikacije sa sudovima, što je obvezno za obvezne sudionike elektroničke komunikacije, navedene u čl. 106.a st. 5. ZPP-a, a fakultativno za ostale sudionike, ako su ispunili uvjete za pristup informacijskom sustavu elektroničke komunikacije sa sudovima.

O tome obavijest:

1. tužitelj po pun.
2. tuženik po pun.

Broj zapisa: **9-30888-0f626**

Kontrolni broj: **02727-0deb0-faf08**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.